SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 10. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JANUARY 16, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 16-го СІЧНЯ 1993. Ч. 10. РІК С.

ПРЕЗИДЕНТ Л. КРАВЧУК ПОВЕРНУВСЯ З ІЗРАЇЛЯ

Київ (УНІАР). — Сюди в середу, 13-го січня, Президент України Леонід Кравчук повернувся з Ізраїля, де перебував на триденній візиті. Зустріч президентів України та Ізраїля закінчилася підписанням меморандуму про основні принципи співпраці між двома державами, міжурядових угод про співпрацю в галузі науки, культури, а також протокол про консультації між міністерствами закордонних справ двох держав.

Виступаючи в парляменті 12-го січня Президент Кравчук заявив, що Україна хоче звільнитися від атомової загрози, однак, перш ніж позбутися ядерних ракет, хоче отримати необхідні ґарантії безпеки і матеріяльну компенсацію. Щодо політики на Близькому Сході, то Україна хоче мати рівні, збалянсовані відносини як з Ізраїлем, так і з арабськими країнами, і готова підтримати конкретний плян врегулювання близькосхідного конфлікту, якщо такий плян з'явиться в ході арабсько-ізраїльських переговорів та компромісів.

Під час покладення вінка в Єрусалимі біля пам'ятника „Яд Вашем", збудованому в пам'ять шести мільйонів жертв нацизму, Президента Кравчука в числі багатьох офіційних осіб супроводжали також сім українців, нагороджених медалею „Яд Вашем" за врятування жидів під час Другої світової війни.

Візита української делеґації закінчилася рішенням обмінятися амбасадами та відкрити прямі летунські лінії між Тель-Авівом та Києвом і Одесою.

Відразу по поверненні до Києва, Президент Кравчук дав ексклюзивне інтерв'ю кореспондентові УНІАР. На запитання про програму майбутньої зустрічі в Москві з президентом Росії, заплянованої на 15-го січня, Л. Кравчук відповів, що зустріч матиме консультативний характер. Росія й Україна хочуть з'ясувати становище, обговорити економічні питання та питання ядерної зброї.

С. Гуренко критикує уряд Л. Кучми

Київ (УНІАР). — В понеділок, 11-го січня, колишній керівник Комуністичної партії України Станіслав Гуренко повідомив про свій вихід з Верховної Ради України та склав з себе повноваження народного депутата. Про це він сказав під час інтерв'ю для газети „Правда України" і додав, що не приймає сьогоднішнього гасла „Геть від Росії". С. Гуренко переконаний, що це приведе до повного краху економіки. „Не сприймаю також способів шокової терапії, яку повним ходом втілюється тепер в життя під приводом наступної безальтернативної економічної реформи", — заявив колишній лідер українських комуністів і висловив прогнозу, що вже продовж шести місяців цього року стане ясно, що курс на незалежність є неправильним.

Прем'єр-міністер України Леонід Кучма, не зважаючи на критику з боку деяких підприємців та політиків Донбасу і Криму, продовжує намагання спинити інфляцію. Кабінет Міністрів України ухвалив постанову, згідно з якою підприємства мають негайно налагодити зв'язки між постачальниками і споживачами на договірній основі до 1-го лютого, щоб забезпечити умови формування плянів виробництва на 1993 рік. Рішенням Кабінету Міністрів вугільну промисловість звільнено від сплати податків з прибутків протягом цього року.

Прем'єр-міністер Л. Кучма 13-го січня прийняв амбасадора Росії Леоніда Смолякова. Обговорено проблеми дальшого розвитку відносин між двома державами. Розмова відбулася напередодні зустрічі у Москві Л. Кучми та прем'єр-мініста Росії Віктора Чорномирдіна, заплянованої на 14-го січня.

С. Півторак очолює установу допомоги Україні

С. Півторак

Вашінґтон. — Демократичний корпус громадян ЗСА з осідком в столиці ЗСА починає в цьому місяці програму допомоги Україні. Це об'єднання на особливе доручення Президента буде тепер мобілізувати приватні підприємства, які допоможуть будувати демократичні інституції і вільну торгівлю в новопосталих державах з колишнього СССР, а особливо в Україні.

Степан Півторак, українець з Трой Міш., назначений на керівника цієї акції в Україні. Його завданням вибрати три найважливіші та найцікавіші програми для розвитку малих та середніх українських підприємств, які потребують тепер помочі. Добровольці із окремої програми громадян ЗСА мають під проводом С. Півторака брати участь в розбудові таких проєктів, які пляновані на довшу мету Виконання їхніх завдань вимагає тісної співпраці з американською амбасадою в Києві, як також з установами, які працюють над встановленням демократії в Україні.

С. Півторак молодим хлопцем приїхав з околиць Тернополя до ЗСА через Німеччину, а відтак Канаду. В ЗСА він отримав ступінь інженера. Як один із директорів міжнародного підприємства, він часто виїжджав до Европи і на Далекий Схід, а в останньому часі часто їздив в Україну, де працював для творення спільних підприємств.

Теперішня ситуація в Україні, на думку С. Півторака, вимагає конечної мобілізації американських добровольців і саме Демократичний корпус громадян ЗСА хоче допомогти в тому, рекрутуючи відповідні сили, що поможуть Україні в її конечних потребах для впровадження повної демократії і економіки вільного ринку.

Прокуратор ОСІ признається до приховання доказів

Нешвілл, Тенн. — Минулого четверга, 14-го січня, тут у федеральному суді зізнавав колишній працівник Департаменту юстиції в Бюрі спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) Норман Московіц. Його зізнання є частиною окремого слідства, яке минулого червня з наказу Апеляційного суду ЗСА шостої округи розпочато окремим для цього призначеним слідчим на докази оборонців Івана Дем'янюка, якого вищезгаданий Окружний суд у 1981 році позбавив американського громадянства та видав на суд в Ізраїль. Все це на мнимі свідчення жидівських свідків, що І. Дем'янюк — це жорстокий вартовий „Іван Ґрозний", який був причетним до вбивства 850,000 жидів у концентраційному таборі в Треблінці.

У своїх зізнаннях Н. Московіц, сказав, що, приготовляючись до процесу в Кліввленді в 1979—80 роках, базуючись на заяви уцілілих жидів, він не мав жодних сумнівів, що І. Дем'янюк був „Іваном Ґрозним", не зважаючи на існуючі вже тоді докази з колишнього Совєтського Союзу та з Польщі, що „Іваном Ґрозним" був Іван Марченко.

Він також підтвердив, що урядочі адвокати не дали цих додаткових інформацій оборонцями І. Дем'янюка з тої причини, що не уважали це важливою інформацією, а також і тому, що оборонці І. Дем'янюка конкретно не вимагали від них цих інформацій. Зізнання Н. Московіца суперечать попереднім зізнанням попереднім зізнанням Джорджа Паркера колишнього керівника ОСІ, який у своєму письмі з 28-го лютого 1980 року остерігав перед сумнівними свідченнями жидівських свідків. Після того, як вищі керівники Дж. Паркера не взяли його письма під увагу, він зрезиґнував з праці в ОСІ.

Суддя федерального суду Томас Вайзман, якого призначено цим спеціяльним слідчим у справі І. Дем'янюка, слухаючи зізнань Н. Московіца і перебиваючи питання адвоката Едварда Марека, одного з оборонців І. Дем'янюка, запитав його на якій базі він робив рішення про те, що оборонцям Дем'янюка не потрібно передавати цих додаткових інформацій. Н. Московіц, даючи судді виминаючі відповіді, повторювався тільки у своїх попередніх викрутах, чим викликував невдоволення і сумніви у судді.

Серби перехоплюють гуманітарну допомогу

Вашінґтон. — Комісія Державного департаменту ЗСА прийшла до висновку, що сербські бойовики в Боснії викрадають щонайменше четверту частину гуманітарних вантажів, які надходять від міжнародних харитативних організацій в заблоковані сербами боснійські міста.

Зі звіту комісії виходить, що серби, не питаючи дозволу працівників міжнародних організацій, оглядають скрині з гуманітарними вантажами, без найменших підстав затримують їх, а то й взагалі не пропускають до місця призначення.

Матеріяли для звіту комісії збиралися протягом чотирьох місяців працівниками американських представництв на території колишніх юґославських республік. Факти засвідчують, що зусилля ООН в ділянці доставки допомоги для боснійців мають в якійсь мірі позитивний вислід тільки у Сараєві, однак до інших боснійських міст допомога майже не доходить і тому там мешканці перебувають у катастрофічному становищі.

Представниця Комісії ООН у справах втікачів Барбара Френсіс повідомляє, що відповідальні особи, функцією яких є доставка вантажів в оточені сербами населені пункти, проявляють героїзм при виконанні завдання і відступають лише тоді, коли сербські бойовики стріляють в них.

Відомо, що сербські озброєні формації в Боснії значно численніші, ніж контингент „голубих шоломів", тому серби й диктують свої умови. Прикладом безпорадности ООН перед свавіллям сербів у Боснії є недавнє вбивство заступника боснійського прем'єр-міністра, котрого застрілив з автомата сербський бойовик, хоч член уряду знаходився у броневику ООН.

Представники багатьох харитативних організацій у Боснії трактують опінію комісії Державного департаменту ЗСА як занадто оптимістичну. На їхню думку, в руки сербів потрапляє не менше половини гуманітарних вантажів.

Україна повинна отримати ґарантії

Вашінґтон (Бюро УНС). — Як загально відомо з преси та інших політичних звідомлень, Уряд ЗСА робить сильний натиск на Верховну Раду України, щоб ратифікувала умову про нуклеарне роззброєння і тим самим усунула з українських земель всю нуклеарну зброю, яка там надходиться.

З уваги на зазіхання Росії на українську територію, ратифікація цієї угоди без запевнень ненарушимости території України зі сторони ЗСА та членів НАТО може грозити дальшому існуванні України як незалежної держави.

Саме тому є конечним, щоб українці, громадяни ЗСА, писали якнайчисленніше листи до своїх сенаторів та конґресменів з проханням запевнити Україні безпеку перед будь-яким нападом у випадку, коли вона вже не буде мати ніякої нуклеарної зброї.

Численні листи від українців вже надійшли до Вашінґтону, але їх кількість дає більшу запоруку підтримки вимог України. Писати треба на адресу сенаторів або конґресменів за такими адресами: Honorable...US House of Representatives, Washington, D. C. 20515 і Honorable... United States Senate,Washington, D. C. 20510.

У НАЛЕТІ НА ІРАК ЗНИЩЕНО ПОЛОВИНУ ОБ'ЄКТІВ

Вашінґтон. — Як повідомляють представники Адміністрації, в результаті налету на іракські об'єкти протиповітряної оборони була знищена лише половина ракетних станцій і радарів. Однак, вважають у Вашінґтоні, цього „цілком досить для безпеки полетів союзників, які патрулюють зону 'повітряної карантени' ".

На думку Адміністрації, недавній заклик Саддама Гуссейна до „священної війни проти ворогів Аллаха" цілком безвідповідальний. „Ми виконали своє завдання, — заявив дорадник Президента з національної безпеки Брент Сковкрофт, — і знищили половину (ракетних) станцій на вісьмох об'єктах".

Представники Пентаґону повідомили, що дані про підсумки налету підтверджуються знімками, зробленими з літаків. На знімках ясно видно, що на ракетні станції іракців попали численні бомби, при чому половина цих станцій знищена. Деякі американські літаки спеціяльно поверталися на місце бомбардування, щоб остаточно переконатися в результатах першого бомбардування. Співробітник Пентаґону повідомив, що американська Адміністрація має намір перекинути на базу в Дахран додаткові літаки, щоб „перешкодити відновленню іракської системи протиповітряної оборони".

„Дальші воєнні дії союзників, — сказав Б. Сковкрофт, — залежать від поведінки Саддама".

Секретар департаменту оборони ЗСА Ричард Чейні заперечив твердження Багдаду про „численні жертви серед цивільного населення", назвавши це твердження „тією ж брехнею, що висловлювалася Багдадом у 1991 році".

За даними Пентаґону, Ірак має ще три протиракетні батерії такого ж типу, розміщені на північному кордоні зони „повітряної карантени".

Державний секретар ЗСА Лоренс Іґлберґер сказав у четвер, 14-го січня, в Парижі, що „багдадський режим ще завдасть новій Адміністрації багато неприємних хвилин".

В АМЕРИЦІ

НОВІ ОБШИРНІ опити серед лікарів і медсестер виказують, що дуже часто вони всупереч своїм власним переконанням не враховують бажань своїх пацієнтів, коли йдеться про втримування їх при житті штучними засобами у випадках невилікувальних хворіб. Це саме стосується і до ліків проти болю, що їх домагаються пацієнти, які хворіють на невилічимі недуги та в останніх днях свого земного життя терплять жахливі болі. Ці нові зіставлення, опубліковані в „Амерікан джорнал оф паблік гелт" у середу, 13-го січня, на думку аналітиків підсувають можливості, що саме через таке непотрібне лікування та продовження життя у безвихідній ситуації причиняється до шаленого зросту цін у медично-лікарській ділянці.

НОВООБРАНИЙ ПРЕЗИДЕНТ Билл Клінтон сказав, що він не виключає можливости повести сухопутню війну проти Іраку, якщо це буде конечним, щоби примусити Ірак притримуватися ним даних обіцянок Організації Об'єднаних Націй. Він також підкреслив, що він готовий до нових починів з іракським президентом Саддамом Гуссейном. Що є цікавим у твердженнях новообраного Президента, що Б. Клінтон говорив про справи Іраку і Саддама Гуссейна без будь-яких зайвих емоцій, даючи цим до зрозуміння, що він готовий до покращання відносин, але тільки тоді, коли будуть виконані Іраком вимоги ООН. Але день пізніше Б. Клінтон заперечив сам себе, заявляючи, що він не думає відновляти відносини з Іраком.

З ПЕНТАҐОНУ повідомили, що американські війська, розташовані в Сомалії зі завданням принести допомогу голодуючому населенню цієї країни, понесли першу жертву. У перестрілці поблизу летовища в Моґадішу столиці Сомалії, згинув один вояк морської піхоти, який служив у 3-му батальйоні 11-го полку морської піхоти. Командир-поручник Джо Ґрадішер заявив, що вояк Домінґо Арройо, з Елізабет, Н. Дж. згинув від постілів невідомих сомалійців, які почали обстрілювати варту десь біля 10-ої год. вечора у вівторок, 12-го січня.

УПЕРШЕ ЗА 25 РОКІВ у Вашінґтоні Департамент праці пробує справити свою методу щомісячної перевірки безробіття в країні. Перші висліди нового запропонованого запитника виказують, що існують неточності у теперішніх підсумуваннях стану безробіття в ЗСА. Економіст у статистичному бюрі Департаменту праці Енн Полівка, яка допомагає у розробці нової системи, каже що нова метода, яку плянують вживати від січня 1994 року, викаже напевно вищий відсоток безробіття, бо існуюча система просто не спроможна охопити потрібні відомості для точних статистичних зіставлень.

НА ОДНОМУ ЗІ СВОЇХ останніх церемоніялів у Білому Домі президент Джордж Буш вручив Медаль Свободи 40-му президентові ЗСА Роналдові Реґенові. На церемонії нагородження свого попередника і однопартійця Дж. Буш назвав Р. Реґена „справжнім американським героєм" і заявив, що Роналд Реґен „сам один виграв боротьбу за свободу". У відчитаній на церемонії заяві сказано,що Реґен символізує все найкраще, що є в Америці, а на пості Президента він символізував „шляхетність американського духу". У промові-відповіді Р. Реґен сказав, що йому неможливо передати свої почуття. Вручаючи медалю, Буш заявив, що завдяки Реґенові „світ повірив в Америку, а американці повірили в себе". На церемоніялі нагородження були присутні жінка, Р. Реґена Ненсі і дочка Морін.

У СЕРЕДУ, 13-ГО СІЧНЯ, Крайове управління аеронавтики і дослідження космосу без будь-яких непередбачених затримок запустило у космічний простір корабель із п'ятичленною залогою. Це перша із восьми заплянованих на цей рік подорожей у космос ракетно-космічної фльоти НАСА. Основним завданням залоги космічної ракети „Ендевор" є випустити і залишити дорогого 200 міл. дол. сателіта з автоматичним пристроєм, який реаґує на зміну температури, тиску тощо, а свої різнородні інформації передаватиме до наземної станції НАСА.

У СВІТІ

У ВІДПОВІДЬ НА вимогу уряду Молдови вивести з території республіки російські війська до кінця 1994 року, командуючий розміщеної в Молдові 14-ої російської армії генерал Алєксандр Лєбєдь заявив, що це є практично неможливо. Головною причиною він висунув те, що 60 відсотків його старших і молодших офіцерів мають у Придністров'ї добрі житла і не хочуть їхати в Росію, де їх ніхто не чекає.

НАЙМЕНШИЙ І НАЙЛЕГШИЙ у світі переносний факс виготовили спеціялісти японської електронічної корпорації Ніппон Денкі. Він уже ввійшов у торговельну мережу країни. Важить факс лише два кілограми, а за розмірами є не більший, як звичайна книжка. Покищо він дорогий (до 1,600 дол.), однак надає широкі можливості для безпосереднього обміну текстовою інформацією — навіть з авта.

ЗБРОЙНИЙ КОНФЛІКТ в Анґолі швидко поширюється на нові райони, дестабілізація яких значно погіршить економічну ситуацію в країні. Бойовики УНІТА знищили п'ять нафтових промислів у провінції Зайра. Лідер УНІТА Жонас Савімбі погрожує „вдарити там, де найбільше болить". Відомо, що найбільші прибутки в скарбницю Анґолі надходили від експорту нафти і дорогоцінних каменів. „Ми залишимо уряд без нафти і жодного алмазу", — заявив цими днями Ж. Савімбі.

В СЕРЕДУ, 13-ГО СІЧНЯ, представники ЗСА і їхніх спільників з НАТО мали зустріч у Брюсселі, під час якої обговорювали радикальні заходи унеможливлення летів сербських воєнних літаків над Боснією. Учасники зустрічі вже мають плян збройного втручання і почнуть здійснювати його відразу, як тільки Рада безпеки ООН схвалить застосування сили. Виглядає, що хоч майбутні воєнні операції випрацьовувалися спеціялістами ООН, в них візьмуть участь країни, що не входять у цей союз, наприклад, Франція, уряд якої заявив про свою готовість до воєнних дій у Боснії. Плян НАТО передбачає декілька варіянтів невтралізації сербського летунства. Крайній з них — знищення сербських літаків і гелікоптерів, які порушують повітряні кордони Боснії, і збомбардування сербських військових летовищ.

В СЕРЕДУ, 13-ГО СІЧНЯ, президент Єгипту Госні Мубарак відбув несподівану для спостерігачів візиту до Сирії. Протягом декількох годин він обговорював з сирійським президентом Гафезом Ассадом питання, наскільки є можливим продовжувати арабсько-ізраїльські переговори у Вашінґтоні, якщо Ізраїль відмовиться виконати резолюцію 799 Ради безпеки ООН, котра зобов'язує Ізраїль забрати назад недавно депортованих палестинців.

„Рух — щасливий випадок для України"

О. Лавринович розповідає про історію і перспективу Руху.

Джерзі Ситі, Н. Дж. (Г. Колесса). — В переддень Нового року, коли ми обмінювалися новорічними побажаннями, наші думки линули до далекої і одночасно близької серцю України. Що принесе їй цей рік? І як завжди в такі хвилини, ще ближчими стали нам турботи нашої Батьківщини.

Саме в цей день, немов відгадуючи наші думки, доля послала нам дорогого гостя, людину, яка знаходиться в самому ядрі громадсько-політичного життя — заступника голови Народного Руху України Олександра Лавриновича, який прийшов у супроводі голови Координаційного Комітету Допомоги Україні д-ра Богдана Бурачинського.

О. Л.: — Я приїхав до Америки з ціллю поглиблення знання англійської мови та проходження інтерв'ю у Вашінґтоні у Фундації національного форуму з метою дальшого стажування в Конґресі ЗСА для вивчення процедури його праці і особливо праці комісій, які займаються закордонною політикою ЗСА, а також для ознайомлення із структурою та діяльністю політичних партій Америки. „Залізна завіса", створена комуністичною системою, не дозволяла нам спілкуватися із зовнішнім світом, що стосувалося як побутових контактів, так і професійних зв'язків. Це причинилось до того, що в Україні є дуже мало людей, які вільно володіють іноземними мовами. Окрім того, система вивчення цих мов в Україні настільки недосконала, що вона не дозволяла добитися добрих результатів. У зв'язку з тим багато людей намагаються заповнити цю прогалину. В цьому нам допомагає українська діяспора, зокрема, наприклад, діяльність УНСоюзу, який розвинув цілу акцію в організації вишколу англійської мови в Україні. Це — надзвичайно корисна справа, яка тепер дуже потрібна Україні — наша держава мусить мати фахівців, які могли б вільно спілкуватися із світом.

Г. К.: — В Україні, а особливо поза її межами, виникає багато питань про трансформацію Народного Руху,

(Закінчення на стор. 5)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Напасть „Ню Йорк Таймсу" на Україну

Україна і її народ ніколи не втішалися симпатіями „Ню Йорк Таймсу". Виїмковим і дуже рідким явищем були на сторінках цього престижевого щоденника статті А. М. Розентола чи Билла Келлера, об'єктивні і прихильні. Маючи своє бюро у Москві „Ню Йорк Таймс" дивиться на події в Україні крізь призму ворожої Україні російської преси. Характеристичною рисою підходу „Ню Йорк Таймсу" до ситуації на сході Европи є повна мовчанка про безперервні труднощі, що їх робить Росія Україні, поруч із спокійним інформуванням про російський парлямент із замовчуванням, що там існує диковинний блок комуністів чорносотенців. Україна в очах цього часопису є „ультранаціоналістичною". Поміщена на першому місці передова редакційна стаття п. з. „Україна — бар'єра до нуклеарного миру" у понеділок, 11-го січня ц. р. досягла шпилю тенденційної, односторонньої несправедливої й образливої напасти.

Редакція „Ню Йорк Таймсу" все лихо існування у світі нуклеарної зброї бачить в Україні, яка ніби відмовляється знищити стаціоновані на її території далекосяжні ракети і атомові бомби. Американський Уряд, каже ця стаття, обіцяв уже Україні „початкових" 175 міл. дол на цю ціль, але Україна жадає півтора більйона. Тому Уряд Дж. Буша правильно зробив, заявивши, що „досить того всього" і що єдина правильна супроти України політика є ізолювати її у міжнародному світі та не давати ніякої економічної допомоги. „Ню Йорк Таймс" признає, що Леонід Кравчук обіцяв, що буде старатися перевести у Верховній Раді ратифікацію договору Старт-1 та про непоширення ядерної зброї, але щойно у лютому цього року, а це редакції „Ню Йорк Таймсу" не подобається. Вона схвалює становище Росії, що вона, Росія, приступить до ратифікації останнього договору про редукцію далекосяжних ракет Старт-2 щойно після того, як Україна ратифікує згаданий перший договір.

Тенденційність і односторонність „Ню Йорк Таймсу" у цьому, що він не наводить ані одного арґументу українського Уряду, чому дотепер не знівечено 176 ракет і 30 бомб. Ані словом не згадано, що Леонід Кравчук від першої своєї візити у Білому Домі заявив, що Україна хоче бути без'ядерною країною. Цю саму заяву потвердив міністер оборони Костянтин Морозов. „Ню Йорк Таймс" промовчує, що Україна прагне дістати запоруку безпеки і ця вимога не є актом загрози для зовнішнього світу тільки актом самозбереження. Ворожість редакції цього американського щоденника яскрава, бо він не інакше, а нацьковує проти України Польщу й Німеччину, як ніби загрожені Україною держави, що є абсурдом.

Стаття у „Ню Йорк Таймсі" не принесла слави цьому щоденникові. Без уваги на впливи „Ню Йорк Таймсу" в американському політичному світі — держава верхівка України, її Президент, прем'єр і Верховна Рада стоятимуть на стороні життєвих інтересів України. Вона не є „ультранаціоналістична", тільки демократична, з цілим вахлярем політичних партій, які однозгідні в обороні демократичного ладу рідної держави та проти ставлення до України, як до якогось твору другої чи третьої кляси, якому треба диктувати і погрожувати, як нечемному бунтарському недоліткові.

Свобода слова і друку в Америці — чудова річ. Але навіть „Ню Йорк Таймс" не має права зловживати цією свободою, щоб насвітлювати Україну у фальшивому світлі й ображувати її своїм тоном і змістом. Український народ переживе і цю колючку. Американські громадяни української національности таврують таку напасть, яка не лицює часописові, який хвалиться, що існує від 1896 року і займає одне з передових місць у світі міжнародної преси.

АРҐЕНТИНСЬКЕ інформаційне агентство розповсюдило заяву Фіделя Кастро про те, що Куба „до останнього подиху буде захищати революцію" й „імперіялізмові не вдасться поставити народ республіки на коліна голодом і економічною блокадою". Особливо різко засудив Кастро З'єднані Стейти. Серед головних причин теперішньої скрути Кастро назвав „несподіваний занепад соціялістичного табору".

М. Мельник

УКРАЇНА НЕ ПОВИННА ПОЗБУТИСЯ ЯДЕРНОЇ ЗБРОЇ

Україна має 176 міжконтинентальних ракет і 1,656 ядерних набоїв. Президент Кравчук твердить, що Україна цих ракет вистрілити не може, бо система сигналів для вистрілу зашифрована і знаходиться в руках президента Росії. Та Україна очевидно має можливість не допустити до цього, щоб з її території ракети були запущені. Україна має теж 40 бомбувальників з ядерною зброєю.

Зараз після проголошення самостійности Президент Кравчук кількома наворотами проголосив замір свого Уряду зробити Україну без'ядерною державою. Почався навіть вивіз ракет короткого засягу до Росії для їхнього знищення. Та дуже скоро політична ситуація в Україні радикально змінилась і тепер вона виглядає так, що проблема без'ядерної України зависла в повітрі. Навіть Кравчук, хоч і заявляє вірність своїм попереднім деклараціям, то все таки починає висувати чимраз більше застережень відносно скорого ядерного роззброєння.

Після запровадження політичних свобод у СССР Горбачовим, американський Уряд почав заходи для зменшення ядерної зброї. Заходи ці увінчались успіхом у формі договору „Старт" (700 сторін і тепер „Старт-1") та договору про нерозповсюднення ядерної зброї. „Старт-1" зобов'язує Україну до усунення зі своєї території ядерної і офензивної зброї, а договір про нерозповсюднення ядерної зброї накладає на Україну обов'язок не продукувати ядерної зброї в майбутньому.

Недавно президенти Буш і Єльцин підписали договір „Старт-2". Виконання договору „Старт-1" зменшило б кількість ядерних стрілен протягом сьоми років до 6,000 для кожного партнера. Коли б виконано „Старт-2", тоді в кожного партнера залишилося б 3,500 стрілен. Президент Кравчук завважив, що „Старт-2" не накладає на Україну ніяких зобов'язань. Щоб допомогти Україні позбутись ядерної зброї, Америка виявила готовість дати Україні смішну суму 175 міль. дол.

Чому Україна має стати без'ядерною державою, коли атомова зброя залишається і в Америці, і в Росії, і у Франції, і в Англії і в Китаї? Я просто для аргументу думав, думав і думав і ніякої логічної відповіді, спертої на загальних принципах, що були б важні для всіх, не знайшов. Та все таки варто подивитись на кілька кандидатів на такі відповіді.

Можна цілком добре твердити, що ядерну зброю держави хочуть мати з чотирьох можливих причин: для оборони своїх життєвих інтересів; для скріплення чи поширення своєї сили чи імперії за допомогою територіяльних здобутків або політичного шантажу; і для політичного престижу. Мені здається, що з тих альтернатив тільки оборона незалежности є вистачаючим виправданням для втримання ядерної зброї.

Котра із вищезгаданих держав потребує ядерну зброю, щоб боронити незалежність? Напевно ані Америка, ані Росія, ані Китай, ані Англія. Я теж виключив би тут Францію, незважаючи на всі політичні договори, спільний ринок та недавнє усунення митних перепон, далеко не всі французи позбулись страху перед могутньою Німеччиною.

Котра із тих держав могла б втримувати чи навіть і вживати ядерну зброю, щоб поширити свою територію чи свої політичні та економічні впливи? Америка цілком не збирається насильно прилучувати Канаду чи Мехіко до ЗСА. Також немислимо, щоб Франція чи Англія хотіли поширити свої території за допомогою ядерного шантажу. А Китай? Коли Китай цього не зробив дотепер, то не зробить цього і в майбутньому. А якже ж з Росією? Чи є можливість, що на місце Єльцина прийде російський Мілосевич, який знову почне збирати втрачені імперією території?

Це не тільки можливе, але й досить правдоподібне. Коли сьогодні хтось сугерує, що в Німеччині міг би прийти до влади новий Гітлер, тоді світ вважає цього роду припущення несерйозними. Але про поворот до давніх імперських навичок в Росії дискутується публічно і цілком серйозно і в російських парляментах, і в часописах, і серед деяких членів Уряду Єльцина і в народі.

Одним із серйозних закидів в сторону Єльцина на недавньому З'їзді Народних Депутатів якраз і була його політика, яка начебто стала причиною розвалу імперії. В дійсності, самі члени уряду Єльцина та його симпатики цілком одверто натискають на Америку та Західню Европу, щоб економічно допомогли Росії і таким чином перешкодили у приході до влади другого Леніна чи Сталіна.

Отже, чому Америка мала б натискати на Україну, щоб вона позбулась ядерної зброї? Адже ж Україна потребує її сто разів більше чим Америка. Чому українців, що пропонують конечність втримання ядерної зброї, називають націоналістичними екстремістами, а в тому ж часі нікому навіть не сниться називати націоналістичними екстремістами американців, які пропонують, щоб Америка втримала ядерну зброю?

Мені здається, що було б політично безвідповідальністю, коли б Президент Кравчук під сучасну пору зробив Україну — як він недавно заявив — першою без'ядерною державою. У такий самий спосіб трактували б і Президента Америки, коли б він запропонував зробити Америку першою без'ядерною державою, хоч Америка цього роду зброю потребує багато менше, чим Україна.

Останніми часами різні

(Закінчення на стор. 6)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про національні свята і нашу співучість

З полегшою прочитали ми вістку з України, що там плянують урочисто відзначити 75-ту річницю проголошення незалежности України. Щоправда виглядає, що лише у формі урочистого вечора, але краще вже так, як у безконечність дискутувати — чи відзначення цієї річниці нам потрібне чи ні.

Бо щораз частіше тепер чуємо, зокрема серед молодшого покоління, яке має оправдану „алергію" до наших урочистих академій чи свят, що вже непотрібно ще одним святом відзначувати 22-го січня, коли маємо нове свято незалежности 24-го серпня.

Ідемо з духом часу — чи тільки з вигодою? Бо якось інші народи, які давно вже мають свою незалежну державу — спокійно цілими роками, а то і сторіччями відзначують два чи навіть три національні свята — історичні річниці і якось воно загально прийняте. Ось візьмім наприклад, нашого „сусіда" — Польщу — та ж там навіть відзначують 3-го травня, як день проголошення незалежности в цьому самому періоді, що наше 22-го січня, а притому ще і 15-го серпня.

У країні, де сьогодні перебуваємо, крім 4-го липня, святкують ще і день народин Вашінгтона — Батька Америки 22-го лютого. Такі порівняння можна б робити також з іншими державами — і показується, що зовсім не забагато двічі відзначувати національне свято цілим народом.

Цікаво, як же буде цього року із святом 22-го січня тут в ЗСА — чи і які будуть „академії", бо коли пишемо ці рядки нічого ще не бачимо в нашій пресі проголошеного, хоча лише тиждень ділить нас від цієї річниці і цього року вона навіть „кругла".

Певне, як звичайно це буває у нашій спільноті, прихапцем організується якесь свято у великих скупченнях українців із стандартною програмою, бо навіть тепер немає тут багато визначних мужів України, які зацікавили б публіку.

Одне певне, що в наших церквах будуть Служби Божі, а з ними Панахиди за всіх померлих державних мужів і будемо співати „Вічную пам'ять", а відтак і національний гимн. Саме з цим гимном тепер витворилася дещо неприємна ситуація для всіх нас тут живучих, які співали його гучно та зворушливо довгі роки, але... завжди лише першу стрічку з повторенним рефреном, але до — другої, не згадуючи вже третьої ніколи не „доходили". А тут несподівано наші браття з України маючи щойно останні роки можливість часто наш національний гимн співати, вивчали пильно всі три стрічки і завжди співають гимн у цілості. Отож, коли приходиться співати „соборно", українська еміґрація мовчить, як заклята після „запанування у своїй сторінці" і співають оці слова лише земляки, а ми зі соромом мовчимо. Хто був на концерті київської „Думки" — добре це завважив, але така дивовижа трапляється не перший раз. Коли прийшов тепер час колядок і щедрівок завважуємо таку саму ситуацію навіть із найбільш популярною щедрівкою „Добрий вечір тобі", в якій більшість українських американців ніколи не „доходять навіть до „першого празника", не говорячи про — другий чи третій і гості з України нас всеціло засоромлюють.

Можливо, що все це вивчення слів цілих пісень для них таке свіже та бажане, що вони залюбки співають усі стрічки наших пісень обрядових чи національних, але не дуже це добре, коли ми так стоїмо позаду них.

Ба, щобільше, наші земляки не лише охоче все співають, але ще й роблять деякі зміни, до яких ми не призвичаєні. І так одні співають давні слова — інші нові, і прицьому виходить дещо цікавий хор.

Але ми співучий народ і хочемо при кожній нагоді співати — вмімо чи ні.

О-КА

Ігор Лесик

ІЗ СПОМИНІВ О. КОШИЦЯ

Проф. Олександер Кошиць, славний диригент хорів і композитор, цінив високо і любив українську культуру. Він дивився на світ очима поета і як поет-патріот бачив величезні різниці між українським, а західньоевропейськими естетичними стандартами. Його міркування на цю тему він виявив у своїх споминах із перебування в Парижі, де він давав із своєю капелею концерти колядок.

Уже на підставі декількох уривків з його споминів можна побачити поверховність західньоевропейської культури в порівнянні з глибокою, сутонаціональною українською культурою. Читачам залишаю аналогію його думок до сьогоднішніх часів. Ось що нам диригент пише: „В останні часи — пішли лунати наші колядники по всьому світі. Українська Капеля повезла їх до всіх народів Европи. Разом з українською піснею лунали вони тріюмфальним гимном перемоги нашої давньої, української культури духу над новітньою европейською, матеріяльною; над культурою егоїзму, насильства, над культурою золота, заліза і крови. І не було ні одної нації, яка б не відчула святих красот нашої колядки. На душу кожного слухача, до якого б народу він не належав вони дихали освіжаючим подихом первісної святої краси незіпсованого духа нашого народу, святими радощами духовних утіх вищого порядку, релігійного надхнення, але надхнення релігії нашої суто національної, української".

Париж був для проф. Кошиця чужим: „Не хватало тих почувань, які дає рідне оточення, не хватало усвідомлення того, що це робиться для свого народу, не хватало України. Відбувався 'концерт', а не 'свято'. Щоб перенестись в далекий світ давніх переживань, забути про цей огидний рух — галасливі авта, цей шикарний і такий чужий тобі натовп, цю електрику, перед нахабним світлом якої меркнуть святі минулого, серед слоти і вогкості я пішов в церкву Мадлени. От і я в церкві. Натовп страшний. За вівтарем з чудовою мармуровою групою взяття на небо ангелами св. Марії помістився оркестр, хор, солісти у фраках. Почалась служба. Співає хор якийсь псалом, грає оркестра, і нагло чую! Починають солісти дует з рефреном „Новел, новел"! Той самий дует модного композитора, який я чув напередодні в кінематографі! Не можна собі уявити, яке почуття гіркої образи наповнило мою душу! Обурення до сліз, до шалу. Хотілось кричати на ґвалт, хотілось власними руками розкидати цей розкішний город, знятись на крилах і полинути туди, далеко в рідну Тарасівку, де над трьохбанною церквою горить різдвяна зоря, де фіолетовий вечір, покриває празниковою ризою рідне село, а на небі горять брилянти: де тонкий серп місяця з зеленовато-блакитного неба заглядає в селянську хату, в якій, в оточенні селянської сім'ї, 'Сів Христос вечеряти'. ...Але дійсність-дійсність! Чи сидить той Христос в цей час у нас, у нас на Вкраїні за вечерею, а чи висить на хресті і сумними очима дивиться, як ділять його ризи?"

Отими кількома словами проф. О. Кошиць змалював „внутрішність" української духовости, опертої на віковій традиції українського народу в протилежності до „зовнішності" західних культур, в яких провідним елементом є матеріялізм, який не доцінює значення національної традиції. На Заході дух романтизму відійшов у забуття, у нас він є далі основою художньої творчости народу.

І не диво, бо, на мою думку, емоційність, сантиментальність, — це мірила висоти і краси людського духа. Без них, людина — камінь!

Д-р Осип Кравченюк

СТЕЖКАМИ Т. ШЕВЧЕНКА І Б. ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

IV

По правій стороні церкви велика нагробна плита з написом: „Тут похований в 1657 році великий син українського народу, видатний державний діяч і полководець Богдан Хмельницький," внизу сказано, що цю плиту споруджено 1954 року „на відзначення 300-річчя возз'єднання України з Росією." Відомо, що справа тлінних останків гетьмана дотепер нез'ясована. Георгій Кониський твердив, що польський коронний гетьман, Стефан Чарнецький, не здобувши Чигирина, спалив зі злости тіла Богдана і його сина Тиміша, а теперішній ключник церкви сказав нам, що ченці сховали їх перед поляками і вони є десь у стіні. Під сучасну пору церква св. Іллі має свого священика, її і дзвіницю побілили, а внутрі почали її реставрувати. Тут є вже недокінчений ще іконостас, престіл, тетрапод, пульт-проповідниця, хрести, свічники, а на стінах прикрашені вишиваних ікони і образи.

Сумом була навіяна наша розмова з ключником церкви про її славну минувшину і нам ясніше стало, чому поет писав, що цю „церкву домовину нема кому полагодить". „Але „з журбою радість обнялась". Церква не розвалилася, знайшлися люди, які опікуються нею і роблять усе, щоб привернути їй давну красу і славу та нарешті сповнилися пророчі слова Тараса про те, що „з-під неї встане Україна і розвіє тьму неволі". Україна встала, і ми маємо надію, що з цим також Богданова церква підійметься з довгого забуття і занедбання та разом з пам'ятними трьома хрестами і дзвіницею стане місцем прощ для цілого українського народу.

З такими почуваннями ми верталися з Чигирина й Суботова до Черкас. Тут ми попрощалися з В. Цибульським, нашим незамінним автоводієм і заночували в гостинній хаті Віти, його синової. Час нашого перебування в Україні корчився і до відлету в ЗСА нам залишилися всього два з половиною днів, які ми думали провести у Каневі й Києві. 25-го серпня ми поїхали автобусом до Черкаського порту на Дніпрі, де нам сказали, що квитки на судно-„ракету" до Канева вже розпродані. Знову небажана ситуація, подібна до згадуваної уже в Шполі, де брак газоліни малощо не знівечив пляну нашого перебування на Наддніпрянщині. На пораду нашої невідлучної супутниці, Ліди Яворської, моя дружина пішла до продавщиці квитків на переговори. І цим разом нам пощастило; за два доляри нам дали три квитки у першому ряді судна. Поїздка Дніпром — для нас небуденне пережиття. Скільки ми наслухалися і начиталися про цю головну ріку України!

І ось тепер спокійні, але занечищені води Дніпра-Славути несуть нас до Канева, місця поховання Тараса Шевченка. Нам здається, що ми на безмежнім морі, бо тільки тут і там далеко видно дерева, а з-поміж них визирають хатки. Так і хочеться бути на цій оспіваній річці якнайдовше, хоч і неменше хочеться бачити пам'ятник Шевченкові. Після півторагодинної плавби наша „ракета" причалює до Канева. В порті й на поблизькому ринку чималий рух. Чи виглядом чи одіжжю ми привертаємо до себе увагу пішоходів, а одна жінка зупиняє нас і почувши, що ми з Америки, пропонує нам ввічливо зайти до її мешкання. З цього запрошення ми не могли, на жаль, скористати, бо невдовзі мав прибути автобус, який мав завести нас до Шевченкової могили.

У підніжжя могили купуємо букет квітів і декілька сувенірів та повільною ходою підіймаємося сходами до місця спочинку нашого національного пророка. Перейти туди 388 сходів було б для багатьох людей майже непосильним завданням, якби не те, що по кожному п'ятнадцятому сході є невеличке місце з лавкою, де можна зробити коротку передишку. З запертим віддихом ступаємо на простору площу, посередині котрої стоїть імпозантний пам'ятник Шевченка. Разом з чудовим видом на Дніпро він робить незабутнє враження. Кладемо квіти на плиті у стіп пам'ятника й тихою молитвою віддаємо належну честь безсмертному Тарасові. Відповідний настрій створює спів кобзаря, який примістився неподалік на лавці; в супроводі бандури він виконує відомі Шевченкові поеми і народні пісні, а коли до нього долучуються невеличкі гуртки туристів, постає справжній хор. І ми проспівали з ним „Думи мої", „Реве та стогне Дніпр широкий" та „Ой у полі три криниченьки".

Спершу на могилі Шевченка був дубовий хрест, а в 1880 роках поставлено на його місце залізний з бронзовим позолоченим рельєфом голови поета в профіль. У 1931 році совєтська влада замінила його обеліском і щойно 1939 року споруджено пам'ятник з постаттю Шевченка, вилитою з бронзи. Згаданий залізний хрест стоїть тепер на низькій кам'яній підбудівці біля музею, що його поставили на місці хатини, в якій була раніше світлиця з великим портретом Шевченка і столом, на якому лежала велика книга для підписів відвідувачів. Репліку хати Шевченка побудували в іншому місці; там є портрет поета, бандура, ваза з квітами, піч самовар та ін. За нею є могила чоловіка, який довгі роки опікувався могилою Шевченка. На жаль, ми не записали його прізвища. а із дещо притемненої світлини не можемо його відчитати. На одному боці цієї могили написано: „Сивенького старого дідуся запам'ятали люди. На могилі він всіх гостей привітно зустрічав, знаходив кожному слова ласкаві, щирі...".

І нарешті переходимо біля погруддя Шевченка на п'єдесталі, щоб оглянути музей. В ньому багато цікавих експонатів, але нашу увагу притягають особливо вишиваний рушник, що лежав на домовині Шевченка, коли її везли з Москви до Києва, юрта, в якій він жив на засланні, посуда, якою він користувався і нарешті ґабльотки з цікавою шевченкіяною, подарованою двома діяспорниками, д-ром Романом Смиком і мґром Орестом Городиським. Багато дечого бракує ще в Шевченковому музеї і тому його працівники просили нас помогти їм доповнити його збірку.

Під глибоким враженням усього пережитого біля пам'ятника Шевченкові ми й не опам'яталися, як наблизив-

(Закінчення на стор. 6)

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно-американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

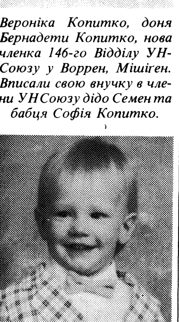
Христина Марія Франчук, правнучка Стефана та Анни Франчук, нова членка 285-го Відділу УНСоюзу в Рочестері, Н. Дж. Прадідусь та прабабця вписали свою правнучку в члени УНСоюзу та забезпечили її вивінувальною грамотою, за яку заплатили одноразово вкладки за 20 років.

Алекса К. Кайріс дочка Оксани Пищ та Едварда Кайріс, нова членка 458-го Відділу УНСоюзу в Гамільтоні, Онтаріо, Канада. Вписав свою внучку в члени УНСоюзу дідо Данило Пищ, секретар 458-го Відділу УНСоюзу.

Вероніка Копитко, доня Бернадети Копитко, нова членка 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Мішіґен. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідо Семен та бабця Софія Копитко.

Михайло Тарас Галонцка, син Михайла та Богданни Сосяк — Галонцка, новий член 234-го Відділу УНСоюзу в Елізабеті, Н. Дж. Вписали свого внука в члени УНСоюзу бабуся Стася і дідусь Ярослав Володимир Сосяк, які бажають Михайлові Тарасові щастя, здоров'я та успіхів в науці для добра української громади в Америці та вільної незалежної України.

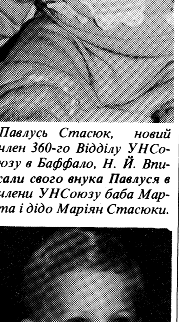
Катруся Лариса Ґудзяк, доня д-ра Марка і Роми Ґудзяк, нова членка 39-го Відділу УНСоюзу в Сиракюзах, Н. Й. Вписали свою внучку Катрусю Ларису в члени УНСоюзу д-ра Олександер і Ярослава Ґудзяки.

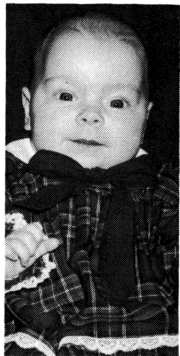
Іван Я. Шаран, син Стефана та Іванки Шаран, новий член 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Мішіґен. Вписали свого внука в члени УНСоюзу дідо Осип та бабця Катерина Шулик.

Павлусь Стасюк, новий член 360-го Відділу УНСоюзу в Баффало, Н. Й. Вписали свого внука Павлуся в члени УНСоюзу баба Марта і дідо Мар'ян Стасюки.

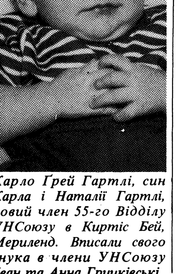
Браєн Петро Гаврюшенко, новий член 172-го Відділу УНСоюзу у Віппані, Н. Дж. Вписали свого внука в члени УНСоюзу дідусь Сергій та бабуся Марія Гаврюшенко.

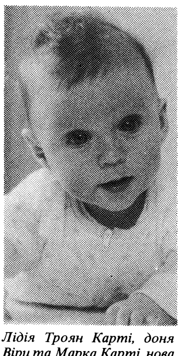
Соня Марія Мороз, доня д-ра Павла і д-р Кляри з дому Шнур Мороз, нова членка 458-го Відділу УНСоюзу в Гамільтоні, Онтаріо, Канада. Вписала свою внучку Соню в члени УНСоюзу бабця Зеновія Мороз.

Николай Андрій Копистинський, син Андрія та Беті Копистинських, новий член 174-го Відділу УНСоюзу в Дітройті, Міш. Забезпечила Николая Андрія в УНСоюзі його хресна мама Стефанія Джансон.

Андрій Микола Бойко, син Миколи та Альми Бойко, новий член 320-го Відділу УНСоюзу в Балтиморі, Мериленд. Вписала свого внука Андрія Миколу Бойка в члени ШНСоюзу його бабця Тамара Бойко.

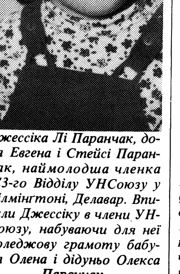
Данило Саум, син Ґілберта та Катерини Саум, новий член 42-го Відділу УНСоюзу в Пассейку, Н. Дж. Вписали свого внука в члени УНСоюзу Теодор та Еріка Москаль.

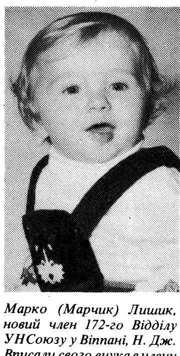
Лідія Троян Карті, доня Віри та Марка Карті, нова членка 67-го Відділу УНСоюзу в Ансонії, Коннектикет Вписав свою внучку в члени УНСоюзу дідо інж. Мирослав Троян, предсідник 67-го Відділу УНСоюзу.

Олена Катерина Жига, доня Зенона та Марії Жига, нова членка 358-го Відділу УНСоюзу в Клівленді, Огайо. Вписав свою внучку Олену Катерину в члени УНСоюзу її дідо Іван Жига.

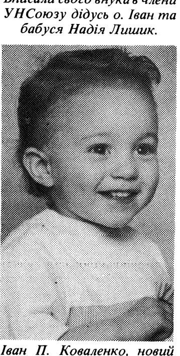
Леся О. Ониськів, донечка Петра і Галини Ониськів, нова членка 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Мішіґен. Вписала свою внучку Лесю в члени УНСоюзу бабуся Анна Заяць.

Христофер Олест Жук, син Ореста та Джуді Жук, новий член 203-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку. Вписала свого внука Христофера в члени УНСоюзу Оля Жук, секретарка 203-го Відділу УНСоюзу.

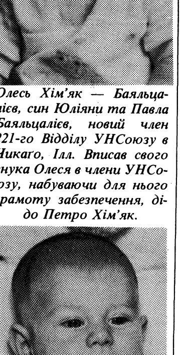
Марко (Марчик) Лишик, новий член 172-го Відділу УНСоюзу у Віппані, Н. Дж. Вписали свого внука в члени УНСоюзу дідусь о. Іван та бабуся Надія Лишик.

Іван П. Коваленко, новий член 172-го Відділу УНСоюзу у Віппані, Н. Дж. Вписала його в члени мати Марійка Коваленко, яка рівночасно і сама стала членкою цього Відділу УНСоюзу. Марійка Коваленко поступила недавно на працю в Рекордовому Відділі УНСоюзу.

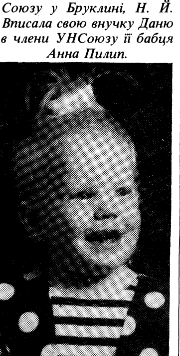
Олесь Хім'як — Баяльцаліев, син Юліяни та Павла Баяльцаліев, новий член 221-го Відділу УНСоюзу в Чикаго, Ілл. Вписав свого внука Олеся в члени УНСоюзу, набуваючи для нього грамоту забезпечення, дідо Петро Хім'як.

Карло Ґрей Гартлі, син Карла і Наталії Гартлі, новий член 55-го Відділу УНСоюзу в Киртіс Бей, Мериленд. Вписали свого внука в члени УНСоюзу Іван та Анна Грицківські.

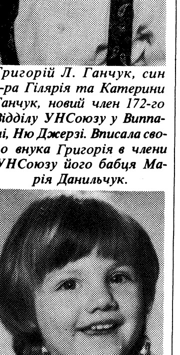
Даня А. Лущик, дочка Марії та Івана Лущик, нова членка 293-го Відділу УНСоюзу у Брукліні, Н. Й. Вписала свою внучку Даню в члени УНСоюзу її бабця Анна Пилип.

Христина Марія Терпстра, нова членка 172-го Відділу УНСоюзу у Віппані, Н. Дж. Вписали свою внучку Христину Марію в члени УНСоюзу дідусь Сергій та бабуся Марія Гаврюшенко.

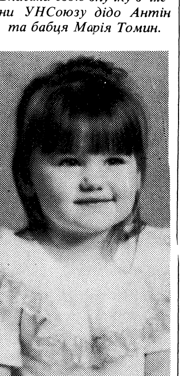
Григорій Л. Ганчук, син д-ра Гілярія та Катерини Ганчук, новий член 172-го Відділу УНСоюзу у Виппані, Ню Джерзі. Вписала свого внука Григорія в члени УНСоюзу його бабця Марія Данильчук.

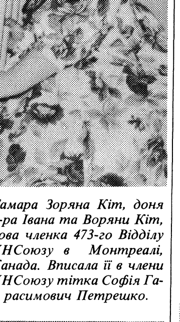
Джессіка Лі Паранчак, доня Евгена і Стейсі Паранчак, наймолодша членка 173-го Відділу УНСоюзу у Вілмінгтоні, Делавар. Вписали Джессіку в члени УНСоюзу, набуваючи для неї коледжову грамоту бабуня Олена і дідуньо Олекса Паранчак.

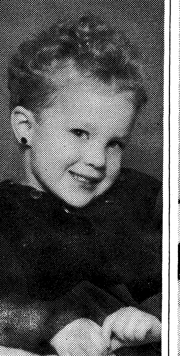
Андрея Ф. Томин, доня Зенона і Джіл Томин, нова членка 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Мішіґен. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідо Антін та бабця Марія Томин.

Катерина Лин Джансон, нова членка 468-го Відділу УНСоюзу в Наягара он Лейк, Онтаріо. Вписав свою внучку в члени УНСоюзу дідусь Борромир Казанівський.

Тамара Зоряна Кіт, доня д-ра Івана та Воряни Кіт, нова членка 473-го Відділу УНСоюзу в Монтреалі, Канада. Вписала її в члени УНСоюзу тітка Софія Гарасимович Петрешко.

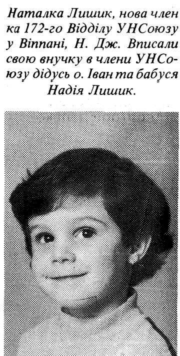
Еріка Шаран, дочка Стефана та Іванки Шаран, нова членка 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Мішіґен. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідо Осип та бабця Катерина Шулик.

Алиса Марія Ковалишин, наймолодша членка 175-го Відділу УНСоюзу в Воррен, Мішіґен. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу добрі союзовці та активні члени громади, дідо і бабця Микола і Марія Ковалишин.

Наталка Лишик, нова членка 172-го Відділу УНСоюзу у Віппані, Н. Дж. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідусь о. Іван та бабуся Надія Лишик.

Джеймс Андрій Залуцький, син д-ра Ігоря та Варвари Залуцьких, новий член 15-го Відділу УНСоюзу, Т-ва „Україна" у Вашингтоні, Д. К. Вписали свого внука в члени УНСоюзу, набуваючи для нього коледжову грамоту, бабця Міра Залуцька.

Олександер Й. Корнієнко, син д-ра Володимира та Юлії Корнієнко, новий член 172-го Відділу УНСоюзу у Віппані, Н. Дж. Вписали свого внука Олександра в члени УНСоюзу дідусь Іриней та бабця Марія Данильчук.

Христина А. Смишнюк, нова членка 221-го Відділу в Чикаго, Ілл. Вписали свою внучку Христину в члени УНСоюзу дідусь Михайло та бабуня Марія Смишнюк, самі довголітні взірцеві члени УНСоюзу.

Олеся М. Смишнюк, нова членка 221-го Відділу УНСоюзу в Чикаго, Ілл. Вписали свою внучку Олесю в члени УНСоюзу дідусь Михайло та бабуня Марія Смишнюк, самі довголітні взірцеві члени УНСоюзу.

Андрійко Х. Мелимука, син Ігоря та Марії Мелимука, новий член 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Мішіген. Вписали свого внука в члени УНСоюзу дідо Ізидор та бабуся Юлія Мелимука.

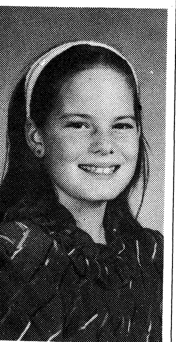
Марко І. Мелимука, син Ігоря та Марії Мелимука, новий член 146-го Відділу УНСоюзу у Ворре, Мішіген. Вписали свого внука в члени УНСоюзу дідо Ізидор та бабуся Юлія Мелимука.

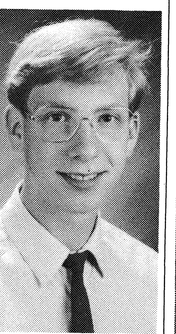
Христина Оприско, доня Юрія та Оксани Оприско, нова членка 277-го Відділу УНСоюзу з Гартфорді, Конн. Вписала свою внучку Христину в члени УНСоюзу бабця Катерина Оприско

Лярисса Оприско, доня Юрія та Оксани Оприско, нова членка 277-го Відділу УНСоюзу в Гартфорді, Конн. Вписала свою внучку Ляриссу в члени УНСоюзу бабця Катерина Оприско.

Діяна Вероніка Серотюк, нова членка 468-го Відділу УНСоюзу в Найгара он Лейк, Онтаріо. Вписав свою внучку в члени УНСоюзу дідусь Добромир Казанівський.

Богдан П. Максимюк, син Олі з дому Кебало та Богдана Максимюка, новий член 277-го Відділу УНСоюзу в Гартфорді, Конн. Вписав свого правнука Богдана в члени УНСоюзу прадід Володимир Василенко, представник цього Відділу та голова Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Ню Гейвені, Конн.

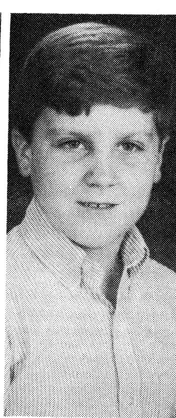
Андріянка Стасюк, нова членка 360-го Відділу УНСоюзу в Баффало, Н. Й. Вписали її в члени, закупивши грамоту забезпечення, баба і дідо Марта і Марія Стасюки.

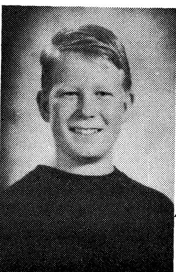
Христофер Москаль, син Теодора мол. та Феї Москаль, новий член 42-го Відділу УНСоюзу в Пассейку, Н. Дж. Вписали свого внука в члени УНСоюзу Теодор та Еріка Москаль.

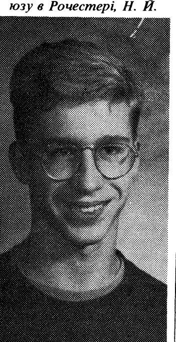
Віталій Мельник, син Романа та Наді Гривінських, новий член 277-го Відділу УНСоюзу в Гартфорді, Конн.

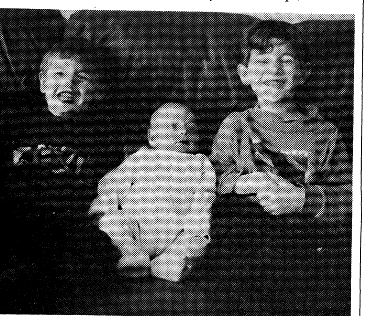
Роман Покора, син Богдана та Анни Покора, новий член 277-го Відділу УНСоюзу в Гартфорді, Конн. Вписали свого внука Романа в члени УНСоюзу дідо і бабуня Стефан і Стефанія Покора.

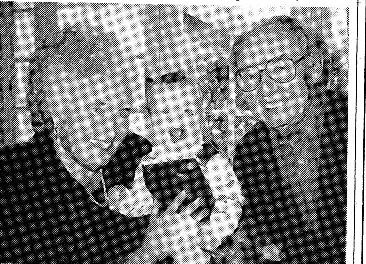
Андрій Куціль, син Романа та Джені Куціль, новий член 367-го Відділу УНСоюзу в Рочестері, Н. Й.

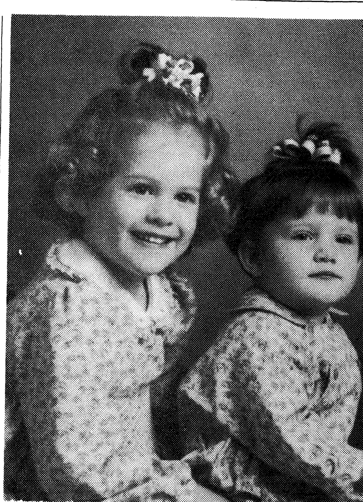
Роман Куціль, син Романа та Джені Куціль, новий член 367-го Відділу УНСоюзу в Рочестері, Н. Й.

Павло Григорій Деркач, новий член 399-го Відділу УНСоюзу „Леви" в Чикаго, зліва Матвій Василь Деркач, а справа Івась Микола Деркач, які вже раніше стали членами УНСоюзу. Вписали своїх внуків у члени УНСоюзу Ніна та Іван Деркачі, відомі суспільно-громадські діячі, які щедро жертвують на різні українські цілі.

Тарас мол. Вибачинський, син Тараса та Тіни Вибачинських, новий член 489-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку. На фото Тарас мол. Вибачинський зі своєю бабою Анною та дідом Юрієм Вибачинськими, які вписали свого внука в члени, набувши для нього грамоту УНСоюзу.

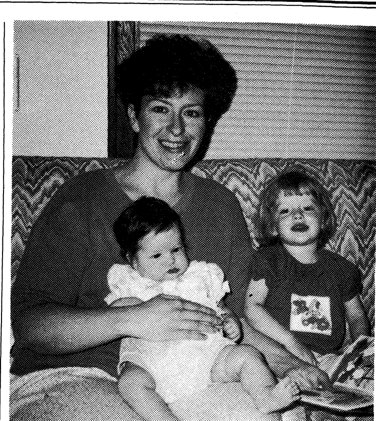
Ляриса М. та Олена С. Борковські, донечки Марусі та адв. Тараса Борковських, членів Пласту, нові членки 205-го Пластового Відділу УНСоюзу в Йонкерсі, Н. Й. Вписали своїх внучки в члени УНСоюзу дідусь та бабця мгр Роман і Марія Борковські.

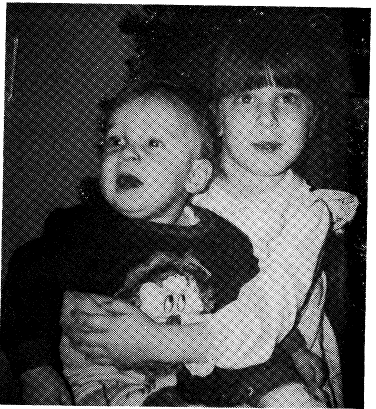
Тома і Юстин Пиз, нові члени 133-го Відділу УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж. Вписали своїх дітей в члени УНСоюзу Марія та Теодор Пиз.

Оля та Віталій Левицькі, нові імігранти з України, стали новими членами 172-го Відділу УНСоюзу у Віппані, Ню Джерзі. Вписали своїх дітей в члени УНСоюзу Петро та Люба Левицькі.

Джанет Лін Сейлор (10 тижнів) та Рахиля Анна Сейлор (2 і пів року), нові членки 467-го Відділу УНСоюзу в Джанставн, Па. разом з їх матірю Діяною Шевчик Сейлор, яка вписала їх в члени УНСоюзу.

Олеся і Павлик Демчур, доня і син Наді та Івана Демчур, нові члени 269-го Відділу УНСоюзу. Вписали своїх внуків у члени УНСоюзу бабця і дідо Люба і Ярослав Оленин.

Українське Патріярхальне Товариство
Відділ в Ню Йорку
запрошує членів і українське громадянство Ню Йорку на

ДОПОВІДЬ

яку вигоосить

АРХИМАНДРИТ ЧИНУ СТУДИТІВ

ЛЮБОМИР ГУЗАР

з циклю

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА НА ПОРОЗІ 21-го СТОЛІТТЯ

яка відбудеться

в середу, 27-го січня 1993 р. о год. 6-ій веч.
в домі НТШ в Ню Йорку
63 Четверта авеню, між 9 і 10 вул.
По доповіді кава і солодке

Управа УПТовариства

„СВ. СОФІЯ" РЕЛІГІЙНЕ ТОВАРИСТВО УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ У ЗСА

запрошує
українську громаду Вашінґтону й околиць
на

ВЕЧІР, *присвячений Українській Греко-Католицькій Церкві*

тема програми:

„УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА сьогодні — дві перспективи"

Доповідачі: *о. Архимандрит Любомир Гузар — римська перспектива*
проф. Мирослав Лабунька — львівська перспектива

Місце: Філія УКУ у Вашінґтоні, 2615 30 вул. Н.В.

Дата: вівторок, 26-го січня 1993 року.

Час: год. 7:00 вечора

SHCHEDRYK CHILDREN'S CHOIR

KYIV, UKRAINE
IRYNA SABLINA, MUSICAL DIRECTOR
NORTH AMERICAN CONCERT TOUR 1993
SPONSORED BY THE SHCHEDRYK CONSORTIUM, CAROL STEWART, DIRECTOR

MADISON, WISCONSIN THURSDAY, JANUARY 21 - 8:00 PM	BLESSED SACRAMENT CHURCH 2130 ROWLEY STREET TICKET INFORMATION - 608-257-4861 EXT. 2130
DES MOINES, IOWA SATURDAY, JANUARY 23 - 8:00 PM	PLYMOUTH CONGREGATIONAL CHURCH 4126 INGERSOLL AVENUE TICKET INFORMATION - 515-255-3149
OAK PARK, ILLINOIS MONDAY, JANUARY 25 - 7:30 PM	GRACE EPISCOPAL CHURCH 924 LAKE STREET NO CHARGE FOR TICKETS
PORT ELGIN, ON., CANADA WEDNESDAY, JANUARY 27 - 8:00 PM	CAW FAMILY CENTER RR1 TICKET INFORMATION - 519-376-2847
OWEN SOUND, ON., CANADA THURSDAY, JANUARY 28 - 8:00 PM	KNOX UNITED CHURCH 890 4TH AVENUE E TICKET INFORMATION - 519-376-2847
TORONTO, ON., CANADA SATURDAY, JANUARY 30 - 8:00 PM KIWANIANS 150TH ANNIVERSARY GALA	ROY THOMPSON HALL 60 SIMCOE STREET TICKET INFORMATION - 416-593-4828
TORONTO, ON., CANADA SUNDAY, JANUARY 31 - 9:30 AM	HOLY EUCHARIST UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH, ✝ DIVINE LITURGY 515 BROADVIEW AVENUE
GRAND RAPIDS, MICHIGAN TUESDAY, FEBRUARY 2 - 7:30 PM	ST. CECILIA MUSIC SOCIETY 24 RANSOM STREET NE TICKET INFORMATION 616-459-2224
BURLINGTON, IOWA WEDNESDAY, FEBRUARY 3 - 7:30 PM	JAMES MADISON AUDITORIUM 2132 MADISON TICKET INFORMATION 319-753-2410 OR 319-753-2707
OLATHE, KANSAS THURSDAY, FEBRUARY 4 - 8:00 PM	EAST HIGH SCHOOL 14545 WEST 127TH STREET TICKET INFORMATION - 913-780-7120
FAIRFAX, MISSOURI SATURDAY, FEBRUARY 6 - 10:30 AM	FAIRFAX SCHOOL HIGHWAY 59 NO CHARGE FOR ADMISSION
DES MOINES, IOWA SUNDAY, FEBRUARY 7 - 3:00 PM	PLYMOUTH CONGREGATIONAL CHURCH 4126 INGERSOLL AVENUE TICKET INFORMATION - 515-255-3149
MINNEAPOLIS, MINNESOTA TUESDAY, FEBRUARY 9 - 7:30 PM	BASILICA OF SAINT MARY AT THE FOOT OF HENNIPIN AVENUE TICKET INFORMATION - 612-824-0761
COLLEGEVILLE, MINNESOTA THURSDAY, FEBRUARY 11 - 7:00 PM	THE ABBEY CHURCH OF ST. JOHN'S UNIVERSITY - ST. JOHN'S CAMPUS NO CHARGE FOR ADMISSION
MOOREHEAD, MINNESOTA SATURDAY, FEBRUARY 13 - 7:30 PM CONCORDIA COLLEGE	NOBEL PEACE PRIZE FORUM MEMORIAL AUDITORIUM 12TH AVENUE SOUTH AND 7TH STREET
LINCOLN, NEBRASKA SUNDAY, FEBRUARY 14 - 8:00 PM	FIRST PLYMOUTH CHURCH 20TH AND D STREETS TICKET INFORMATION - 401-476-9932 ATT. SUE BUSS
PHOENIX, ARIZONA WEDNESDAY, FEBRUARY 17 - 7:30 PM	CENTRAL UNITED METHODIST CHURCH 1875 NORTH CENTRAL AVENUE TICKET INFORMATION - ALL TICKETMASTER OUTLETS OR 602-258-8048
SANTA FE, NEW MEXICO FRIDAY, FEBRUARY 19 - 9:00 AM	ELDORADO ELEMENTARY SCHOOL AVENIDA TORRONE NO CHARGE FOR ADMISSION
LITTLE ROCK, ARKANSAS SUNDAY, FEBRUARY 21 - 4:00 PM	TRINITY EPISCOPAL CATHEDRAL 310 WEST 17TH STREET TICKET INFORMATION - 501-372-0294

ПОЛІТИЧНІ СПОСТЕРІГАЧІ в Чехії передбачають, що на президентських виборах, які невдовзі мають відбутися, переможе Вацлав Гавел, колишній президент Чехо-Словаччини. Остаточну дату виборів ще не призначено. Президентські вибори у Словаччині відбудуться 26-го січня. Згідно зі словацькою конституцією, президента обирає вищий законодавчий орган республіки — Національна рада, таємним голосуванням, на каденцію п'ять років. Покищо на пост президента є тільки один претендент — колишній лідер Словацької національної партії Йозеф Прокеш.

ВЕЛИКЕ ПЛАСТОВЕ „ДЯКУЄМО"!

Закінчуючи різні акції, що їх проведено для успіху Ювілейної Пластової Зустрічі 1992 р., яка відбулася в часі від 8 — 23 серпня 1992 року в ЗСА

КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА

особливо дякує 24-му Куреневі УПС „Чортополохи" за переведення

„БЕНКЕТУ, ЯКИЙ НЕ ВІДБУВСЯ",

що ним наші подруги зібрали **7,140.19 ам. дол.** на потреби ЮМПЗ.

Рівночасно дякуємо Союзові Українців Католиків „Провидіння" і друкарні „Америки" за безкоштовне видрукування 3,000 запрошень на цей „бенкет".

Листа усіх, що зложили з того приводу свої датки, була проголошена у „Пластовому Листку" за грудень 1992 року. Ч. 2 (190).

На цьому місці дякуємо щиро усім жертводавцям, а зокрема 24-му Куреневі УПС „Чортополохи" за їх вклад у ЮМПЗ 92, не лише зібранням таких великих фондів, але також працею в часі ЮМПЗ.

ЗА КРАЙОВУ ПЛАСТОВУ СТАРШИНУ:

пл.сен. Ольга Кузьмович — **голова**
пл. сен. Оля Стасюк — **ґен. секретар**

Управа Осередку СУМ ім. ген.-хор. Тараса Чупринки та Управа 2-го Відділу ООЧСУ в Нью Йорку

мають шану запросити Вас з Родиною на

ЗИМОВУ ЗАБАВУ

яка відбудеться в суботу, 23 січня 1993 р., о год. 9-ій вечора, в залі Українського Народного Дому, при 140 Друга Авеню в Нью Йорку

До танців пригравативе відома оркестра

«Сини України»

Буфет у заряді Комітету
Вечірний стрій побажаний
Столи просимо замовляти в Клюбі «Діброва» на число телефону:
(212) 473-2955

Марія Решітник — Голова Осередку СУМ
Богдан Качор — Голова 2-го Відділу ООЧСУ

Вступ 15 дол.

Для відзначення річниць самостійности і соборности України -
Симпозіюм-панель:

22 СІЧНЯ 1918
24 СЕРПНЯ 1991

ПОДІБНОСТІ І РІЗНИЦІ

неділя, 24 січня 1993 р., 2:00 pm
Український Народний Дім
140 Second Avenue
New York, NY

Модератор:
д-р Юрій Солтис
член Наукової Ради УККА

ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПОДІБНОСТЕЙ І РІЗНИЦЬ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ 1918 І 1991
д-р Іван Головінський
Професор психології, Rutgers University, New Jersey

ІСТОРИЧНЕ ПІДҐРУНТЯ ПРОГОЛОШЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ 1918 І 1991
д-р Володимир Стойко
Професор історії, Manhattan College, New York

ВІДНОШЕННЯ ЗАХОДУ ДО УКРАЇНИ ТОДІ І ТЕПЕР
д-р Любомир Луцюк
Професор географії, Kingston University, Ontario, Canada

Наукова Рада
Українського Конґресового Комітету Америки
Комітет
Об'єднаних Українсько-американських Організацій

„Рух..."

(Закінчення зі стор. 1)

про його розкол чи зникнення. Ця організація знана в цілому світі і станом її справ турбується широке коло людей. Доля Руху не байдужа не лише для українців, але й для інтернаціональних політичних кіл.

О. Л.: — В зв'язку з тим мені хотілося б спеціяльно вияснити деякі моменти з історії Руху, щоб люди могли точніше створювати свою опінію стосовно сьогоднішньої ситуації і прогнозувати розвиток подій.

Насамперед слід наголосити на тому, що Рух був створений 1989 року як організація окремих осіб, які не сприймали існуючу тоталітарну систему і мали бажання вступити в протидію їй, а також людей, які були свідомі свого вибору боротьби за незалежність України. Рух від дня свого народження виконував функції громадсько-політичної організації, й саме таке його самовизначення було зафіксоване в Статуті, та не змінювалось наступними з'їздами. Головна мета Руху, визначена Статутом і Програмою, полягала в „досягненні державної незалежности України, домаганні перетворення її в демократичну правову державу ненасильницьким шляхом". Конкретне окреслення таких ненасильницьких шляхів у Статуті, ухваленому в вересні 1989 року, починалося з участи у виборчих змаганнях. Це положення також лишилося досьогодні у незмінному вигляді. Отже, від дня свого заснування Рух взяв на себе функції політичної та громадської організації, тому сьогодні неможливо говорити про те, що він тією чи іншою мірою змінюється з громадської організації в політичну. Очевидно, що його функціями, крім політичної, були культурологічні, історико-просвітницькі, харитативні та багато інших. Адже в Україні було відсутнє громадянське суспільство, громадські організації, клітини яких були б розсіяні по різних теренах.

Та й взагалі політичне життя було відсутнє з огляду на відсутність самого громадянського суспільства. Тому Рух уособив в собі синтезу всіх тих рис, які притаманні різним організаціям, і зберігає їх посьогодні. Очевидно, що в перші дні свого існування більше уваги Рух приділяв історико-просвітницьким функціям, організації масових заходів, себто аґітаційній стороні справи. Після того, як з нашою участю і при помочі Божої волі ми досягли надмету, яку ставили перед собою — Україна стала незалежною державою, функції Руху до певної міри почали змінюватися, і ми вже не ставимо перед собою цілі організування величезних масових заходів на кшталт Ланцюга Злуки чи великих козацьких свят на Запоріжжчині, тощо. Міняються методи нашої роботи, але незмінною лишилася наша суть — продовжуємо працю і в культурологічній сфері, і в історико-просвітницькій, тепер вже через публікацію окремих видань, організацію семінарів, нової системи навчання. Але з'явилася і нова функція — підготова національних фахівців в сфері управління. Ця функція, до речі, не притаманна суто політичній організації, але сьогодні вона є однією з найважливіших для Руху.

Від з'їзду до з'їзду Рух дещо міняв свої окремі організаційні засади існування, але незаперечним фактом є те, що від дня свого народження до сьогодні Рух зберіг всі свої функції як громадської, так і політичної організації. Тому говорити про перетворення, зникнення Руху не можна, бо це не відповідає дійсному станові справи. Це —неадекватне віддзеркалення дійсности.

Рух має також певні проблеми. Пов'язані вони з диференціяцією політичних та особистих поглядів. У зв'язку з тим у структурах Руху відбувається відкол певних лідерів, а разом з ними — і окремих невеликих груп людей. Ми мали такі випадки минулого року і цього року, особливо після створення Конґресу Національно-демократичних сил, створеного на основі Української Республіканської Партії. Більшість членів однієї районної організації та декілька членів керівництва перейшли в ту організацію. Але це — невелика група людей. Після останнього з'їзду частина керівництва харківської організації з частиною членів також відійшли. Відокремилась група прихильників „націоналістичної плятформи" Валентина Мороза у Львові. До речі, ці дві групи й провели своє спільне зібрання під час з'їзду Руху, намагаючись створити альтернативну організацію.

Надалі Рух буде розвиватися як самостійний об'єкт політичного життя в Україні і шукатиме можливості співпраці з іншими організаціями. В зв'язку з тим слід сказати, що Рух ніколи не був „даховою" організацією, бльоком чи коаліцією — навпаки, він завжди пропонував коаліції з іншими організаціями, які виникли пізніше (коли створився Рух, то ніяких інших політичних організацій в Україні не було, тому навіть фізично не можна було забезпечити створення будь-якої коаліції). Як почалося послаблення політичного пресінґу і стало можливим створення різних політичних організацій, то природня диференціяція поглядів призвела до створення політичних партій та громадських організацій, куди перейшло багато членів Руху. Це — природній процес, через який пройшли подібні до нас організації в Прибалтиці, Чехо-Словаччині, Польщі. Але на відміну від них Рух таки зберіг домінуючу більшість свого членства і не втратив своєї ролі в політичному житті.

Наша організація постійно вступає в діялоги з іншими політичними організаціями по творенню коаліцій, в яких Рух є одним із рівноправних суб'єктів. Прикладом таких коаліцій може бути недавно створена коаліція „Незалежній Україні — новий парлямент", у склад якої увійшло близько 20 організацій і політичних партій, таких, скажімо, як Партія Демократичного Відродження, Соціял-Демократична Партія, Селянська Демократична Партія, Ліберально-Демократична Партія та ін. Словом, є приклади єднання в ім'я добра України. Ті політичні сили з національно-демократичного табору можуть домовитися і співпрацювати на благо української держави. Сподіваємося, що на наступних виборчих змаганнях, які, очевидно, будуть незабаром, ми знайдемо можливість створити потужну коаліцію, в якій Рух буде хоч і провідним, але одним із рівноправних учасників. Ми шукаємо спільної мови з усіма, кому дорога незалежність України і хто хоче, щоб Україна була демократичною і правовою державою.

Г. К.: — Якою Ви бачите свою організацію в перспективі років?

О. Л.: — Думаю, що в найближчі два-три роки Рух зберігатиме ті ж риси, які були йому притаманні досьогодні, оскільки перед Україною стоїть завдання першорядної можливости — формування державної нації, себто громадян-патріотів своєї держави, оскільки після довгорічної окупації України ментальність пересічного українця зазнала відчутного пошкодження. За допомогою піднесення історичної пам'яти нам слід сприяти національній самоідентифікації українців і, вже незалежно від національности, формувати поняття „громадянин України". Крім того, ми будемо працювати над тим, щоб удосконалювати освіту в справі підготови національних кадрів управління державою, адже відсутність держави причинилась до відсутности державного мислення і спеціялістів, які би вміли організувати справу управління. Інша перспектива для Руху — це постійна участь в політичному житті і через виборчі змагання — участь у формуванні всіх гілок державної влади — і законодавчої, і виконавчої. Сподіваюся, що з часом Рух буде дуже нагадувати існуючі політичні партії в розвинених країнах, скажімо, в Америці, та ніколи не перетвориться в домінуючу партію, яка являла б собою державну партійну систему. На жаль, певна частина сучасних політичних партій в Україні багато в чому повторюють спосіб будування і функціонування цієї партії.

Г. К.: — Правдоподібно, так діється тому, що вони не бачили перед собою іншого прикладу і тому над ними тяжіють політично-психольоґічні стереотипи.

О. Л.: — Саме так. Тому існування Руху — щасливий випадок для України, бо Рух не повторяє такого помилкового способу мислення, а витворив самостійну структуру і самостійний підхід до справ, який, як виявилося, в значній мірі збігається із способом організації і функціонування політичних партій в розвинених державах. Тому тільки ті, хто не бажає добра Україні, можуть говорити, що Рух своє віджив і мусить припинити існування.

В третю річницю смерті
сл. п.
ПАВЛА ГАВРИЛЮКА
складаю даток на ФОНД ОБОРОНИ ДЕМ'ЯНЮКА
$100.00
Наталка Гаврилюк з родиною

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

СВ. П.

КАРОЛЯ ОЛІВИ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

за спокій його душі в п'ятницю 22-го січня 1993 р. о год. 7-ій рано в церкві св. Юра в Ню Йорку.

Просимо згадати покійного в цей день у своїх молитвах.

донька — ЄВГЕНІЯ ЧУМА
внучки — ВІРА і НАТАЛІЯ з мужем і дітьми.

Українські мисткині виставлятимуть писанки в часі інавґурації

Трой, Огайо. — Як повідомляє місцевий щоденник „Трой Дейлі Нюз" з 5-го січня, дві відомі із своїх мистецьких писанок українські мисткині — Таня Осадца і Ака Перейма є запрошені взяти участь у виставці, у славному Інституті Смітсоніян, яка відбудеться в часі інавґурації нового Президента у столиці країни.

Запрошення до Т. Осадци прийшло телефонічно від організаторів виставки і українські писанки будуть частиною етнічного мистецтва, яке буде готове для оглядин численної публіки, що приїде до Вашінґтону на інавґураційні врочистості.

Т. Осадца та її сестра Ака Перейма будуть показувати мистецтво писання українських писанок в днях 16—18-го січня, як також вони покажуть цілий ряд своїх мистецьких писанок. Їхнє особливе мистецтво стало і причиною запрошення до престижевого Інституту Смітсоніян, яке наступало після рекомендації колишнього мистецького координатора в Огайо, який тепер працює у Вашінґтоні.

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗСА у середу, 13-го січня, схвалив рішення голосами 6 до 3, що закон, який було внесено вчас ери оновлення громадських прав і який був подуманий для охорони негрів у ЗСА від переслідувань Ку Клакс Кленон, не дає права суддям вживати його для заборони протиабортних протестів. Хоча відразу підкреслюється, що для цього слід вживати окремі закони стейтів чи місцевостей такі, як закони про порушення межі, турбування чи перешкодження у переведенні щоденних зайнять.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов у вічність 20-го листопада 1992 р. наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і БРАТ

бл. п.

СТЕФАН ФІРКО

Цією дорогою висловлюємо всім щиру подяку, які зложили нам співчуття особисто, листовно чи телефонічно, за квіти і пожертви.

Наша щира подяка і вдячність усім, які віддали останню прислугу покійному.

Окремо дякуємо о. Мельникові церкви Б П Д М у Мелроз Парку, за похоронні відправи, за слова прощання і розради.

Рівнож щиро дякуємо близькому приятелеві нашої родини Д. Ткачукові, голові Т-ва Черемош М. Луціву, землякові покійного і товаришеві з шкільної лавки, М. Ковольчину, за такі щирі прощальні слова.

Також дякуємо похоронному заведенню Насевичів, за таке солідне переведення похорону.

Ще хочемо сердечно подякувати тим, які замість квітів зложили пожертви на Служби Божі, та на допомогові громадські цілі.

На СЛУЖБИ БОЖІ зложили: М.В. Панчак, А.С. Макух, родина Стахнів, М. Флюнт, Є.Д. Сороханюк, О. Дорога, А. Кумферт, У.О. Процюк, С.У. Федик, К.Я. Росоля, В. Ференз, О.А. Горачун.

На ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ зложили:
по 25 дол. — О. Д. Ткачук, Є. Д. Сороханюк;
по 20 дол. — М. Флюнт, В. Ткачук, І. М. Ковальчин, С. Йон;
15 дол. — А. А. Стефурак;
по 10 дол. — родина Гомель, родина Стахнів, Д. Федорійчук, К. Корженьовський, Ю. Коваль, К.В. Васильчук;
5 дол. — Д. Михайлюк.

На АМБАСАДУ у ВАШІНҐТОНІ Д.К. зложили:
50 дол. — родина Фірки;
по 25 дол. — О. Д. Ткачук, Є. Д. Сороханюк, М.В. Панчак, В. Ткачук;
по 10 дол. — А. Василащук, К. Я. Росола, Р. М. Луцік.

Ще раз вам усім сердечно дякуємо.
Нехай Господь нагородить вас усім добром

дружина ГІЛЬДИҐАРД
син СТЕПАН

Стежками Т. Шевченка...

(Закінчення зі стор. 2)

ся час нашого виїзду із Канева до Черкас. Ідемо ще на віядукт над Дніпром і любуємося чудовим краєвидом. Нам здається, що Славута запрошує нас відвідати його. Спускаємося вниз до його берега, здіймаємо взуття і входимо у його воду. По кількох хвилинах, взявши кілька камінчиків на пам'ятку, прощаємося з ним, щоб вспіти на час до Канівського порту. Прибувши сюди, маємо знов трудноші з одержанням квитка на „ракету" до Черкас. Але і цим разом, серед досить кумедних обставин, тверда валюта стала нам у пригоді, і за одного доляра дістаємо три квитки на останню їзду по Дніпрі. В наступний день вранці їдемо таксівкою на автобусну станцію у Черкасах.

Надворі холодно, накрапляє дощ і виглядає, що він знівечить наш плян оглянути хоч дещо в Києві за півтора дня, який залишився нам до відлету в ЗСА.

На щастя, під час їзди до Києва показується сонце, а далі зовсім зникають хмари. Переїздимо крізь Золотоношу, Переяслав (тепер Переяслав-Хмельницький), Бориспіль. Ось уже перед нами контури столиці України, над якою панує дзвіниця Печерської Лаври. Ось уже і він — золотоверхий Київ. Висідаємо з автобуса й телефонуємо до людини, яка мала зарезервувати нам місце в готелі „Дружба". Довідуємось, що резервації не зроблено, а переговори з менаджером цього готелю прозраджують, що він нечесна людина. Врешті-решт опиняємося у мешканні дочки нашої своячки з Галичини. Поговоривши дещо з нашими господарами, їдемо в супроводі цієї своячки оглядати Київ. По кількох зупинках висідаємо з метро, оглядаємо Київську оперу, Золоті ворота, Собор св. Софії, пам'ятник Хмельницькому, арсенал і нарешті многолюдний Хрещатик та ще дещо. Вертаємося до свого пристановища на нічліг, щоб завтра, в останній день нашого перебування в Україні побувати у Печерській Лаврі. Для цього маємо до диспозиції лиш кілька годин, бо ввечері наш літак відлітає до Франкфурту.

На докладні оглядини цілого комплексу Печерської Лаври потрібно кілька днів. Ми, обмежені часом, могли оглянути тільки найважливіші будівлі цієї унікальної пам'ятки з княжих часів. З почуттям набожности і глибокого респекту ступили ми на терен Печерської Лаври, побачивши погруддя Нестора Літописця, руїни Успенського Собору з XI століття, знищеного большевиками, як відступали у вересні 1941 року. Переходом почули ми розмову місцевих людей, які однозгідні в цьому, що собор знищили не німці, а „наші". Опісля оглянули Троїцьку надбрамну церкву (XII стол.), церкву Всіх Святих (XVIII стол.), подивляли чудову дзвіницю і дуже хотіли б вийти на її верх, щоб побачити прекрасні околиці Києва, але, на жаль, час не дозволяє. Зупинялися біля образа Хрищення Руси-України, вступили в музей, а потім зійшли вниз до печер. По дорозі почули ми розмову двох монахинь, одна з яких рішучо твердила, що „Печерская Лавра должна принадлежать исключительно московскому патриарху."От тобі й маєш!

Вийшовши з печер, ми зупинилися біля кринички з цілющою водою, перейшли попри грубезні оборонні мури-фортеці і далі підземним коридором пішли до спорудженого на прекрасному місці на березі Дніпра пам'ятника Кию, Щеку, Хориву та їхній сестрі Либідь. Він, цей пам'ятник був кінцевим етапом наших оглядин Києва. Треба було промишляти, як нам дістатися на летовище в Борисполі. Їдемо метро до автобусної станції, чекаємо на потрібний нам автобус, але безуспішно. Час наглив і ми вирішили взяти таксі, причому були приготовані на „переговори" долярами, як це робили раніше в Дніпрових портах. Поїздка таксівкою коштувала нам чимало грошей, але тим разом ми заплатили за неї купонами. О год. 6:30 вечора ми виїхали з Борисполя, залишаючи за собою прекрасну Україну й дорогих нам родичів, товаришів та новопридбаних приятелів.

Від нашого перебування в Україні минуло вже понад два місяці, і немає дня, щоб ми не згадували окремих його епізодів. Поминаючи усі приємні хвилини, пережиті на з'їзді рідношкільників Тернополя, перебування у батьківській хаті та часті гостини у родичів, шкільних товаришів чи давніх приятелів, вершком нашої подорожі ми вважаємо відвідини Черкащини — „Шевченкового краю". Ми дуже щасливі, що могли ходити стежками Тараса Шевченка й Богдана Хмельницького, бо це дуже збагатило нас духовно й помогло нам краще зрозуміти творчість нашого національного поета, а зокрема ті його поеми, в яких мовиться про його дитинство, про події з нашої історії та про людей, які її творили. Свідомі багатьох труднощів, перед якими стоїть Україна, ми залишали її з оптимізмом і твердо віримо, що вона переборе всі перешкоди та закріпить свою самостійність.

Україна...

(Закінчення зі стор. 2)

члени українського Уряду заявляють, що Україна позбудеться ядерної зброї, якщо Америка заґарантує недоторкальність границь України. Американський народ без сумніву найбільш ідеалістичний з усіх, та чи можна собі уявити, що Америка виповіла б війну Росії, коли б вона напала на Україну? Арґумент про ґарантії є знаменитий хіба для цього, щоб перед публічною опінією світу виправдати затримання ядерної зброї, та розрахунок на здійсненні таких ґарантій належить до світу фантазій. Цього роду ґарантії стали б реальними тільки у випадку формального договору України з Америкою. Та воно смішно й подумати, щоб Америка схотіла такий договір підписати. Отже єдина реальна політика для України — це стати не першою без'ядерною державою, а стати без'ядерною державою разом з усіми іншими.

Український Корпус Миру

Після Пленарної Сесії СКВУ, яка відбувалася 20—22-го листопада 1992 року в Торонто, включили ми телевізію, щоб послухати новини. Натрапили на такий момент: група добровольців з Америки, з Корпусу миру, у числі 100 осіб, відлітала до Москви. Репортери підходили з різними запитаннями, наприклад, „як вони собі уявляють працю серед чужого оточення та які їх сподівання". Всі відповіді були дуже оптимістичні, хоч добровольці здавали собі справу з того, що завдання, які вони взяли на себе, не будуть легкими. Згадали, що вони перейшли відповідний вишкіл в Америці, але на місцях будуть додаткові вишколи, які триватимуть три місяці. Отже, 60 осіб буде жити і працювати в Україні.

В щоденнику „Свобода" з 20-го листопада читаємо, що „Корпус миру розпочинає працю в Україні", а „Ню Йорк Таймс" з 21-го листопада в статті „Russia, reaching for free market, welcomes lift from peace corps" подає подібні відомості.

Український Корпус Миру за ініціятивою Бориса Вжесневського, голови Канадського Товариства Прихильників Руху, Осередок Торонто розпочали підготову в січні 1992 року, тому і звертаємося до Б. Вжесневського щоб нам дещо розказав. У розмові з ним, а також на підставі інформацій, поданих у „Віснику" (бюлетень КТПР) довідуємося слідуюче: ...„Сьогодні цей проєкт набрав вигляду одного із найважливіших засобів допомоги Україні. Тут мова не про одноразову допомогу, а радше, продумане зусилля вживати свої людські ресурси у створенні державного мислення та ефективного урядування. Цей довготривалий проєкт буде показувати висліди не завтра, не через місяць, а через роки"'.

Із прискореною підготовою в травні вибрались в Україну перші працівники Корпусу Миру, Мотря Онищук і Михайло Зінчук. Їхні завдання були такі: влаштувати бюро координатора Корпусу Миру; домовитися із міністрами та вищими урядовцями за посади, де могли б працювати члени КМ; знайти або полагодити помешкання для тих працівників.

Із собою вони везли всі необхідності модерного офісу, від комп'ютера до звичайних спиначів, копіярки, замків на двері, телефону.

За короткий час Корпус Миру влаштував своє бюро в штабі Руху в Києві, і починаючи від червня 1992 року має постійний зв'язок з КТПР — Торонто. Коли вже зібрали чималий список контактів на можливих місцях праці і помешкань, до Києва приїхала координатор КМ і постійний працівник Оксана Лейбюк. Всі апліканти КМ мусять подати своє резюме і пройти два інтерв'ю, заки їх приймуть у кандидати. Вибір першої групи закінчився тим, що до кінця липня виїхало дев'ять людей на різні праці в Києві. В тім числі: Стефанія Гурко працювала в Комісії з питання культури і духовного відродження, Марія Сахрин — в Комісії у справах жінок, охорони сім'ї, материнства і дитинства, Володимир Попель — в містерстві фінансів, Тереса Лужна — в Дорадчій раді і Центрі перспективних економічних досліджень, Богдан Дума — в міністерстві зовнішньо-економічних зв'язків і торгівлі України, Юрій Дякунчак — в науково-дослідному інституті соціяльно-економічних проблем, Дануся Бурлик — в міністерстві охорони здоров'я, Женя Лапко — в Дорадчій раді, Мотря Пошиваник — в міністерстві охорони навколишнього середовища України.

Пересічний термін праці добровольців є один рік.

Після трьох місяців праці можна вже говорити про здатність цього проєкту. У Києві учасники КМ вже мають добру репутацію, бо вони в незмінно позитивному настрої, проявляють себе як чутливі люди, які можуть в незнайомому оточенні корисно працювати. Дослід перших добровольців був використаний у підготові наступних учасників, які в числі 10 осіб виїхали до Києва в грудні 1992 року. Дотепер кваліфікації добровольців були дуже високі, і вже в двох випадках учасникам були пропоновані посади з доброю платнею в інших фундаціях.

Канадське Товариство Прихильників Руху (Осередок Торонто) видав 40,000 дол. на проєкт „Корпус Миру" та має намір продовжувати працю, посилати молодих, кваліфікованих людей в Україну.

Закінчуючи нашу розмову, Борис Вжесневський каже: „Ми вже усвідомили собі, що перед Україною стоїть велетенська праця, заки вона може увійти в коло держав першого світу. Найбільший успіх будуть мати ті, що зможуть звести разом широкий гурт добровольців-спеціялістів та спонсорів. Наш Осередок — одна із перших діяспорних організацій, яка включилася в цей новий етап будови".

Слава Рубель

УЧАСНИКИ „МІСІЇ МИРУ", очоленої шіїтським лідером аятоллою Могсані, повідомили з Кабулю, що адміністрація президента Бургануддіна Раббані і керівництво Ісламської партії Афганістану, яку очолює Гельбуддін Гекматіяр, згодилися тимчасово припинити збройну боротьбу.